

Като чули това, всички селяни, които били въ кафенето, се обърнали къмъ играещия на карти Илия и взели да му се подсмиватъ. Засрамиръ се той много, станалъ и съ наведена глава излѣзълъ. Оттамъ си отишелъ право въ кѣщи.

Отъ тогава Илия не само че не стѣпилъ вече въ кафенето, но се поправилъ и станалъ най-послушното момче въ цѣлото село.

Иванъ Д. Мутафовъ

ВРАБЕЦЪ

Сивоокъ и хубавецъ,
скача малкиятъ врабецъ...
Чурулика отъ душица
веселъ като класъ пшеница,
и подскача, младъ, напетъ,
като че ли е поетъ.
А октомврий жѣлта шума
вѣй надъ него и му дума:
„Хей, врабецо,
хубавецо!
нѣмотия ли не знаешъ,
та си веселъ и нехаешъ?
Или ти, другарю драгъ,
като скитника чудакаъ,
на земята нѣмашъ грижа
за подслонъ, за топла хижа,
за спокойни старини,
въ тия толкозъ тежки дни?
Зная, зная, мой врабецъ,
ти нехайнико пѣвецъ,
Богъ те прати подъ небето,
само съ пѣсни въвъ сърдцето“...

И. Стубель